

и основитѣ на две голѣми кули, отъ които стражата е бранила града.

Слизаме отъ стенитѣ и навлизаме въ вътрешността на града. Но отъ него нищо не се види — всичко е затрупано съ прѣстъ, обърнатъ е на ниви, засѣти сега съ жито. Водачътъ ни поведе по слоговетѣ. Къмъ срѣдата стигаме до разкопкитѣ на царскитѣ дворци. Грамадни дѣлани камъни, парчета мраморни кжсове, колони и сводове сж разхвърлени на разни страни. Разкрита е тронната зала, цѣла постлана съ хубави, гладко одѣлани камъни. Въ нея Омуртагъ е приемалъ своитѣ велики и малки боляри, за да се съветва съ тѣхъ, какъ по-добре да уреди голѣмата си държава, въ която е влизала не само днешна България, но и земитѣ на Сърбия и Ромъния. По нататъкъ сж разкрити стаитѣ на царя, въ които той следъ дневнитѣ грижи се е оттеглялъ на почивка.

Взрешъ ли се наоколо, виждашъ, какъ земята е неравна: тукъ малка купчина, тамъ хлътнала и снишена земя, а изъ прѣстътъ — съ хиляди едри и дребни камъни — явни следи на разрушенъ градъ. Отъ него е разкрито много малко. Плиска, най-старата българска столица, чака да я разчистимъ, да я разровимъ, за да видимъ, какъвъ е билъ извжтре града — чака да разкриемъ площадитѣ, улицитѣ, дворцитѣ на боляритѣ, черквитѣ.

Стояхме мълчеливи предъ тѣзи грамадни развалини и се унасяхме въ далечното минало. Искрахме да доловимъ силата, мощьта на първото българско царство, съ неговата славна столица. Искрахме да узнаемъ и защо пропадна то, защо изчезна и се зарови подъ земята.

Съ свито сърдце и тжга напустнахме тѣзи печални останки на нашето далечно минало. Отправихме се къмъ развалинитѣ на църквата, които сж на около единъ километръ далечъ отъ града.

Това е една грамадна църква. Тя е събирала до 3000 богомолци. Днесъ отъ нея сж останали само следитѣ на околнитѣ стени, основитѣ на мраморнитѣ колони, добре одѣланитѣ плочи по пода и множество разхвърляни камъни и тухли. Въ нея царь Борисъ